

KÆRLIGHED MODBEVIST

af Christopher Kammergaard

“Det er utroligt at du kan holde til at gøre det flere gange om ugen,” siger han.

“Ja, men nu får jeg heldigvis snart mit kørekort,” svarer hun.

“Så får du en lille racerbil at køre rundt i, i stedet?” Han presser med en trænet hånd skalpellens spids ind i venstre hjertekammer og snitter en snorlige åbning. Åbningen deler han med højre tommel- og pegefinger, mens han rækker skalpellen op i vejret med venstre.

“Det er altså bare en Fiat,” svarer hun gennem et smil. Hun tager imod skalpellen og rækker ham et stegetermometer.

“Man skulle alligevel tro at der var flere penge i det her arbejde.” Han trækker armen tilbage og svinger termometerets nål gennem åbningen og ned i kødet. “Vi får filosofierne til at ligne hundehoveder og hængerøve.”

“Jeg ved ikke om det er *så* stort, det vi laver.” Hun ser over hans skulder og noterer at temperaturen stemmer overens med forventningen.

“Jeg gider ikke at diskutere det her igen...”

“Så lad være,” siger hun med et overbærende smil.

“Det er en af de mest fundamentale menneskelige betingelser som vi...” hans hænder standser i et øjeblik. Måleren på stegetermometeret laver et lille spring. En måleusikkerhed. “Okay, du fik mig.”

“Det ville bare være skønt ikke at møde op helt sovset ind—”

“Sovset ind?” Han lægger termometeret til side og rækker en tom venstrehånd ud.

“Ja, i sved altså.” Hun giver ham en pincet.

“Øh...”

“Til badminton!”

“Nåå! Men kommer du ikke til at svede alligevel?” Han stikker pincetten i vejret lige over sin venstre skulder.

“Jo, men jeg gider jo ikke at være svedt helt ind i forvejen.” Hun leverer en tynd, gul testrips mellem de åbne klør.

“Er det ikke—” Han ser forvirret på stripsen. Hun ryster på hovedet.

“Hvad ville du sige til hvis jeg mødte op her og svedte som en stukket gris?” spørger hun.

Han installerer stripsen i hullet. Der er stille i et øjeblik før han tager den ud igen, og fladt svarer, “Ingenting.”

“Ingenting?”

“Ingenting.” Han falder sammen. Bare en lille smule. Et suk gør sig klar i halsen, men beslutter i sidste ende at det ikke er besværet værd.

“Du ville måske være for høflig til at sige noget, men jeg tror ikke på at—”

“I venstre hjertekammer... Ingenting.”

“Åh.” Hun noterer: ‘venstre hjertekammer: —’ i en velvoksen og stopmæt notesbog.

Han samler en dyb indånding i lungerne men kommer til at bruge hele reserven når han siger, “Næste snit, højre forkammer.”

Han rækker venstre hånd ud. En ren skalpel. Med rolig hånd leverer han endnu et forsigtigt snit, men selv det mest hårdføre hjerte kan kun tåle så mange forsigtige snit. Et hjerte bliver knust, ét brud af gangen. Laser af fedt og muskel hviler nu omkring et ingenmandsland, med en ro som kun lavmælt fortæller om ødelæggelsen der gik forud.

Ved den fem-årige Hjertekirurgiske Verdensmesse blev de ti mest berømte hjertekirurger i verden udspurgt, og kun tre kunne genkende de hundrede kødstumper som stumperne af et hjerte. Hundrede spørgsmål uden så meget som ét svar.

I det skarpe operationslys hænger han med skuldrene omkring livet. “Du kommer jo bare til at svede igen...”

En hånd på hans skulder hjælper en smule. Det ved hun. Frokost hjælper lidt mere.

#

Fire borde står fordelt i en snæver frokoststue, alle klædt uniformt i bøgefiner. Hun sidder på den ene side af et. Ud af en otte liters frysepose fremtryller hun en bombe i sølvpapir og en juicebrik. Denne gang, multijuice. Hun sætter den til højre for bomben. På den anden side af bordet, foran en tom stol, hviler en gennemsigtig plastikmadkasse. Indeni står Danmarks fladeste og bredeste tårn af luset rugbrød og saftigt mellemlægspapir.

Han vender tilbage til det ydmyge tårn med en underspillet tristhed i sin højre hånd og en kop kaffe i sin venstre. Koppen installerer han på bordet med et klir. Han finder sig til rette i en trone som er tårnet værdig.

Han skubber kaffekoppen henover bordet. Hun skubber juicebrikken. De krydser hinanden og i krydset får de kontakt. Kun i disse små, flygtige øjeblikke rører de to ved hinanden, den glatte, lune porcelæn og det stride, lunke karton.

Hun giver kaffen et nænsomt pust mens han bryder den sølvbeklædte hinde med spidsen af papsugerøret. Uden at blive spillet ind, drikker de i kor. Han spiser en skive med fedtet salami og fladtrykt remoulade. Hun afvikler bomben og bider ind i en krydderbolle, delt af skinke, salat og cremefraiche dressing.

Hun synker den sidste bid af bollen i takt med at han klapper en skive leverpostej sammen med en skive havarti-ost. Tilfreds, skyller hun efter med lunken kaffe, læner sig tilbage og ser på de nøgne træer udenfor vinduet.

Hun afbryder hans første bid af det vantro ægteskab mellem lever og fløde:

“Hvad med maven?”

“Meget bedre siden jeg skar ned på kaffen, tak.” Brødet svæver foran hans mund. “Det var et godt forslag.”

“Nej, hvad nu hvis den er i maven?”

“Kaffen?”

“Kærligheden!”

“Nåå.” Han lægger brødet fra sig. “Ville den ikke være ret svær at fordøje?”

“Er den ikke også det?”

Det får ham til at rødme. “Men maven? På hvilket grundlag?”

Det får hende til at sukke. “Følelsen!”

“Følelsen..?”

“I maven!”

“I maven?”

“Ja!” Hun har rejst sig halvvejs op i sin iver. “Sommerfugle!”

“Sommerfugle?”

“I maven!” Hun står helt op nu.

“Tjaa...” Hans øjne løber langs væggen bag hende, mens hænderne leger med det efterhånden slappe sugerør.

Hun har ham næsten. “Vi har delt hjernen i to og pillet hjertet i stykker. Vi har tjekket hænder og fødder. Endda mellem tæerne!” Hun folder sammen og ser sig forlegent omkring. “på flere patienter...”

Hans øjne skyder brat til venstre og han klemmer juicebrikken så en ensom dråbe multijuice pibler ud. “Tænk hvis den første patient aldrig havde været forelsket og det kun var derfor vi ikke fandt noget mellem tæerne.” Det er lidt pinligt for ham. “Vi havde lignet idioter!”

“Lad os nu bare give det et forsøg!”

“Jeg ved snart ikke mere...”

“Kom nu, jeg sikker på at vi har den!”

“Hvor kommer håbet fra?” Han fanger hendes øjne.

“Ja det ved jeg da ikke! Det kan vi undersøge bagefter.”

“Jeg mener, hvor kommer *dit* fra?” spørger han fortvivlet, “Hvordan kan du være så sikker på at der overhovedet er noget at finde?”

Hendes mistro slår bølger helt nede i tæerne. “Den er da nødt til at være et st—!”

“Er den?” Der er en pludselig is i hans stemme. “Hvorfor?”

Hun møder is med ild. Hendes blik er en stikflamme. Så pludselig og hed er den, at en sjasket videnskabsmand bliver nød til at vige blikket.

Hans gletsjer løber tynd. Mere opgivende siger han, “hvis vi ikke kan finde den, så må vi da konkludere at den ikke findes...”

Ordene bløder stille ud, indtil de taber al form.

“... ikke?” vover han.

Hendes øjenbryn taler entydigt.

Han tager en slurk lunken juice. En fredshandling. Hun tager en slurk kold kaffè. Et offer.

“Lad os nu bare prøve at kigge i maven.”

#

Han fører kniven nøje gennem det møre kød. En lige linje deler én i to. Han studerer nøje kødet en stund, før han forsigtigt skærer rundt om og afvikler et stykke brusk.

Hun noterer resultaterne på anden side af en let, grøn notesbog. Endnu et nederlag.

Uden at rengøre kniven, fører han den ned og deler to i tre. En mundret størrelse.

Hun slukker fjernsynet.

Med rug, kerne og kød i munden ser han sig forvirret omkring. Noget mangler. Han rejser sig. Han rækker ud og fatter juicebrikken i venstre hånd. Højdeforskellen er ham evigt til besvær.

Hun hælder pulver i kaffemaskinen og lukker lågen. Ved et tryk vækkes den røde lampe til live som et ondt øje, og maskineriet gasser op. Det damper flittigt i hjørnet.

Han sætter sig på den ene side af køkkenbordet, med en lunken juice i højre hånd og en mobiltelefon i venstre.

Hun sætter sig på den anden side af sofabordet. En bjergkæde af aviser, stickynotes og billige fantasybøger efterlader ikke meget plads til overs for kaffekopper.

Han forsøger at bore papsugerøret gennem membranen men det bukker på midten. Det samme sker ved andet forsøg.

Hun skubber skødesløst til bjergkæden af hvide, gule og kiksede papirer. Den skrider som gletsjer over bordkanten og finder sig til rette på gulvtæppet.

Papspidsen bryder igennem og nedbrydes ved første møde med multijuice. Hvorfor lykkedes det altid tredje gang? Kan det forklares empirisk?

Det tektoniske skift har afsløret en avis under bjerget. Kun en slank måned gammel. På omslaget giver en mand og en kvinde hånd. De er begge iført hvide laboratoriekilter og smil uden øjne. De smiler nok af artiklen som lyder:

Kærlighed Modbevist!

To forskere fra Aalborg Universitets Institut for Kemi og Biovidenskab har over de seneste fem år udført en række af eksperimenter for endeligt at besvare spørgsmålet som har plaget den offentlige bevidsthed siden maj, 2003: Where is the love?

De kan nu meddele ud fra et empirisk grundlag at den ganske simpelt ikke er at finde i det menneskelige legeme. side 6.

Hun smiler samme halve smil igen. Hun ser på hans smil. Noget mangler. Det tager nogle minutter før hun finder det. Før hendes øjne smiler med.

Hun fisker sin mobil ud af lommen og åbner en sms-samtale på hans telefonnummer. Den sidste besked hun modtog, modtog hun for en måned siden. Det var et billede af selvsamme artikel vedhæftet to gule tomler og et fyrværkeri. I beskedfeltet skriver hun, “Hvordan går det med maven?”

Fingeren svæver usikkert over “send”. Hun tager en dyb indånding, armerer sig med stålstænger og trykker på knappen. I samme øjeblik modtager hun en besked med hans navn på.

“Hvordan kører racerbilen?”